

РЕШЕНИЕ

№ 21396

гр. София, 28.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2307** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. И. К. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-1085-000074 от 31.01.2024 г., издадена от С. П. Й. – началник група към ОДМВР Р., сектор „Пътна полиция“ Р..

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Моли съда за отмяна на наложената принудителна мярка и присъждане на сторените в процеса разноски.

Ответникът – С. П. Й. – началник група към ОДМВР Р., сектор „Пътна полиция“ Р. – редовно уведомен, не се представлява. На 10.04.2024 г. са депозирани писмени бележки, изготвени от процесуален представител, в които са изложени доводи по съществуването на спора, както и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовна призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 24-1085-000074 от 31.01.2024 г., издадена от С. П. Й. – началник група към ОДМВР Р., сектор „Пътна полиция“ Р., на жалбоподателя

е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и отнемане на документите: СРМПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] , на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП.

Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че против Сл. К. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. GA № 1196458 от 30.01.2024 г. затова, че на 30.01.2024 г. около 16:15 часа в [населено място] на [улица], е установено, че водачът управлява собствения си лек автомобил „Б.“ регистрационен номер С. и при извършената проверка същият отказва да му бъде извършена проверка за наличието на алкохол с техническо средство DRAGER ALCOTEST 7510 с фабричен номер ARBB - 0099 . Издаден му е талон за медицинско изследване № 269302 /л. 18/ за УМБАЛ „К.“, но водачът не е дал кръв за изследване, връчен на К. в 16.20 часа при отказ.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, в който е изложена същата фактическа обстановка, както и в оспорената заповед; докладна записка от мл. автоконтрольор П. С., докладна записка от 30.01.2024 г. относно арогантно поведение на водач на МПС, изготвена от мл. автоконтрольор Ж. Ж.; справка картон на водача, обяснение от Т. И., касов бон от ресторант „Българче“, ведно със СД – диск от видеонаблюдение.

Като доказателства по делото е представена заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. /л. 22/ на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с която е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и ОД на МВР и СДВР; Областните дирекции на МВР и пр. Във връзка с горната заповед по делото е приложена и заповед № 336з-5066 от 22.12.2023 г. /л. 9 от делото/, с която директорът на ОДМВР - Р. е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП.

По делото е приета без оспорване от страните административната преписка, както и писмени доказателства ангажирани от оспорващия, разпитан като свидетел е П. И. С. – мл. автоконтрольор при ОДМВР – Р., сектор „Пътна полиция“ – Р..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, както и заповед № 336з-5066 от 22.12.2023 г. на директора на ОДМВР –Р..

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е

постановена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до неговата отмяна. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта, включително цитираната справка, докладна записка на полицейският служител установил нарушението и др.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Цитираната норма, в приложимата ѝ редакция, предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, включително прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващия, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка за алкохол с техническо средство, както и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил „Б.“ и отказва да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство DRAGER ALCOTEST 7510 с фабричен номер ARBB - 0099 . Издаден му е талон за медицинско изследване № 269302 за УМБАЛ „К.“. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на собственика на управлявания лек автомобил на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в

заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН сер. ГА № 1196458 от 30.01.2024 г., съставен от П. И. С., мл. автоконтрольор при ОДМВР, сектор „Пътна полиция“ - Р.. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването на отказа да бъде извършен тест за употреба на алкохол с техническо средство от страна на жалбоподателя, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не оспорва, че е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол, при което на водача следва прилагане на предвидената в чл. 171, т. 2а от ЗДвП принудителна мярка. Извод в обратна посока не може да бъде изведен и с оглед твърденията в молбата на оспорващия от 15.04.2024 г. , че страда от заболявания, състоянието след които не позволява да прилага усилия при издишване, както и че са му противопоказни инвазивни манипулации. Следва да се отбележи, че подобни възражения не са изложени от жалбоподателя, както и при съставяне на АУАН, така и при връчване на талона за изследване за УМБАЛ „К.“ /и двата акта връчени при отказ/. От друга страна, съгласно чл. 15, ал. 5 от Наредба № 1/19.07.2017 г. при обективна невъзможност за вземане на кръв за изследване в посочения срок, медицинският специалист по чл. 12, ал. 1 отразява причините за забавянето и часа на вземането. Недоказано е и твърдението в жалбата, че водачът не е управлявал процесното МПС.

Съдът намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ. Според нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, ПАМ се налага за срок от 6 месеца до една година. На административния орган е предоставена възможността да прецени само срока на наложната мярка и той е наложил минималния срок от 6 месеца.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, жалбата се явява неоснователна, а оспореният административен акт - законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,

Административен съд – София град, Трето отделение, 44 - ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. К. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-1085-000074 от 31.01.2024 г., издадена от С. П. Й. – началник група към ОДМВР Р., сектор „Пътна полиция“ Р..
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: